

— Хж, хж... — прѣсѣче я мегличето, като я изгледа съ съжаление. — Нѣма що, така ти било писано — на стари години да обезумѣешъ. Иди си съ сбогомъ.

Колкото по-близо къмъ кошарата си отиваше овцата, толкова повече се трогваше отъ това, което видѣ. Когато стигна до ружицата, лицето ѝ вече се обливаше въ радостни сълзи.

— Какво да ти кажа, хубавелке ружице? Всѣки се ражда съ щастieto си, ала като щастieto на моето чедо нѣма никждѣ по свѣта.

— Намѣри ли го?

— И намѣрихъ и не намѣрихъ.

— Че какъ тѣй, овчице?

— Намѣрихъ го, защото е живо, а не го намѣрихъ, защото не е мое!

— Кой те знае какво си бълнувашъ!

Овцата се засмѣ:

— Какво ще бълнувамъ, отиде си тамъ, дѣто му е писано — при слънцето. Надниквамъ въ яслата и що да видя: едно дѣтенце легнало на сламата и така свѣтнало, че не можешъ да го гледашъ. А до дѣтенцето седи една млада жена и се усмихва.

Нѣжната и милостива ружица гледѣ овцата въ мократа ѝ отъ сълзи муцуна и заплака:

— Горка, горчице! И на тебе ли било сждено да изгубишъ ума си?

Ала овцата, слисана отъ радостъ, не чу думитѣ ѝ и продължи пжтя си къмъ кошарата.

— Чакай, чакай, овчице! Кждѣ тѣй ме отминувашъ? — извика маргаритката. — Какво стана съ агънцето ти?

— Какво ще стане? Кому каквото е писано, това става! Грѣйнало слънцето, а до него седи моето щастливо чедо и пѣе ли пѣе. Огъ врѣме на врѣме слънцето го милва съ голитѣ си ржчички и му се усмихва. Видишъ ли щастие? Гледамъ азъ отъ вратата и сълзитѣ ми ей тѣй текатъ, текатъ отъ радостъ.

Маргаритката сжщо заплака отъ жалъ къмъ полудѣлата овца.